

В. „Вестник“

Ще излиза за сега само два
пъти въ мъседца (10 и 25 число)

Цѣната му за до края на течущата год. (16 броя) е 1·20 л.
въ предплата, за странство 2 л.,
приемат се пощен. и герб марки.

Всичко що се отнася до вѣстника се изпраща направо до редакторъ-стопанина въ Плевенъ.

Единъ брой 5 ст.

ВѢСТИТЕЛЬ

Общественъ, Търговско-Промишлено земедѣлски и политico-икономически листъ.

ОБРАЗЦОВО НАР. Ч.-ЩЕ
Г. ДИМИТРОВ-Плесен
БИБЛИОТЕКА

Редакторъ-Ступанинъ: Цв. Каравановъ.

Редакцията и администрацията на вѣстника се помѣщаватъ
въ Търговското буру на Цв.
Каравановъ (улица Александровска № 458).

Неплатени писма не се приематъ. Не обнародвани рѣкописи
не се повръщатъ.

За публикуването на различни
частни и приставски обявления
се плаща по споразумение.

Единъ брой 5 ст.

„ТАМЪ ГДѢТО ОРАЛАТА СЖ СВѢТЛИЗИ, А САБЛІГЪ РЪЖДИВИ И НАРОДЪТЪ И ЦАРЯ СЖ ЩАСТЛИВИ“

В. „ВѢСТИТЕЛЬ“ СЕ ИЗПРАЩА ДАРОМЪ НА ВСИЧКИ ГРАДСКИ И СЕЛСКИ ОБЩИНИ ОТЪ ПЛЕВЕНСКОТО ОКРЪЖИЕ.

Първий брой отъ вѣстника си изпращаме до всички приятели и познати съ молба да се погрижатъ за разпространението му, отъ което до нейдъ ще зависи и напредванието му въ всѣко отношение.

Нежелащите да го получаватъ, молимъ да иматъ добрината и ни го поврънатъ, за да не правимъ излишни разноски, понеже нѣма отъ гдѣ да ги вземемъ. Съ фондове не разполагаме, нито пѣкъ се надѣваме на подкрепа отъ кого и да било. За това молимъ щото още съ първий брой да ни се предплати абонаментната стойност. Издаванието на вѣстника ни е гарантирано, та при каквито и да било обстоятелства абонатите ни ще получатъ до края на течущата година 16 броя. Абонаментната стойност се приема въ пощенски и гербови марки.

Тѣзи отъ Господа абонатите ни, които ни внесатъ абонаментната стойност, най късно до излизанието на 3-ти брой отъ вѣстника, ще получатъ даромъ по една хубаво изработена картина отъ линкът на покойния прѣвъ Български земедѣлецъ Д. М. Наумовъ отъ гр. Стара-Загора.

Вѣстника си изпращаме до Редакц. и Администрат. на всички списания и вѣстници, съ молба да ни изпращатъ изданията си въ замѣна.

Програмата ни.

Българскиятъ народъ, отъ една страна споделътъ политически отъ друга — свързанъ икономически тѣжащецъ подъ жестокоститъ и удари тѣ на тѣжката и непоносима вече финансова криза, отъ трета страна списанъ отъ раздорите на по видните си и лични мѫже, върви, може би, не усѣтно, прѣзъ най мѫчния и трѣнливъ путь, за да достигне и той просвѣтата и прогреса на напредналите народи, за да не пети мисва за свѣтло бѫдѫщето.

Къмъ сподукали е пахтѣть, по който се насочва народъ ни?

Не, отговаряме ний, и то ето защо:

Ако допустимъ за минута, че ще оцѣлѣемъ политически и икономически, то пакъ, слѣдтайки за въ бѫдѫщете този путь, въ хода на държавния настрой, бѫднината ни не е друго, освѣнъ пропасть икономическа и политическа.

Всичко, що обичаме да си приписваме, е нищо друго освѣнъ самолѣстие или самохвалство. Слушаме и четемъ, че народъ ни е трудолюбивъ и пестеливъ; че сегашното разпрѣдѣление на имотите у нась е най-сгодното за благоустройството на народъ ни; че природните богатства сѫ въ изобилие и сѫ въ състояние да гарантиратъ благоустройството и напредътъ ни, ала това е само иллюзия и нищо повече.

Каква облага отъ трудолюбието ни, ако другъ се ползува отъ печалбата му? Каква полза отъ спестеното и, тѣй да кажемъ, отъ залѣкъ отъѣзнато имане, ако другъ вади полза отъ него и го прибира? Какво благоустройство за нашия народъ отъ имотите му, ако тѣ сѫ ялови за него. Най-сетнѣ каква благодать отъ природните богатства, ако не можемъ да ги използоваме когато ги само по книга имаме? —

Водими отъ горнитѣ убѣждения и сѫждения по положението на страната ни и, въ готовностъ да помогнемъ, споредъ силитъ си, на народътъ си и на обществената ни срѣда, въ която сме се родили, растемъ и живѣмъ, рѣшихме да издаваме нашия листъ, като проводникъ на общественото мнѣніе и полезни съвѣти и свѣдѣния по вътрѣшната и вънкашна търговия, земедѣлчески поминъкъ и политico-икономически животъ. Като поднасяме на читателите си първий брой, най-учтиво ги молимъ да бѫдатъ строги, но справедливи въ критиката си.

Девиза ни съ „ВѢСТИТЕЛЬ“ не е да бистримъ висшата политика, нито пѣкъ да повдигаме до неимовѣрность нашата търговия, земедѣлческата, индустрия, но да прѣнесемъ извѣстна доза отъ полѣзенъ трудъ прѣдъ народния олтаръ на нашия напредъкъ, като дадемъ редъ кратки и практически статийки било по земедѣлието, по търговията, по индустрията и разнитѣ общественни въпроси, съ отдавно желаната цѣль за ползата и подобрението на народния ни поминъкъ.

Изобщо, цѣлта на „ВѢСТИТЕЛЬ“ е да освѣтлява обществото по всички въпроси отъ значение и важностъ за програмата му „отъ сичко по малко“. Въ рамките на тази ни програма ще се трудимъ да даваме опхтване, ако не на цѣлия Български народъ (като трудна задача за единъ провинциаленъ органъ) поне за читащия свѣтъ отъ окрѫжието ни.

Казахме, че по възможностъ ще избѣгваме бистрѣнето на висшата политика, ала да не бѫдемъ разбрани криво и да се мисли, че въ това отношение ще бѫдемъ съвѣршенно индефирентни, заявяваме, че та ще ни занимава само по отношение на политическото развитие на татковината ни, та зорко ще слѣдимъ за всичко въ тази посока и въ резюме ще държимъ читателите си въ течението ѝ.

Ще слѣдимъ и за всички незаконни дѣйствия на властуващите и ще ги изваждаме прѣдъ обществото, за да може то само да ги цѣнї и държи сѣтка. Неще ни бѫдатъ чужди и интересите и дѣйствията на нашата градска забата на община и ще тураме дѣйствията на управуващите я прѣдъ вѣznите на обществото, за да си правятъ критерий и държатъ сѣтка за вата си, та кога му дойде редъ да я потърсатъ. На кжо казано, като се държимъ о девизътъ, че нищожни работи само правятъ честъ на субекта, който би заелъ съ името си място въ колоните на „ВѢСТИТЕЛЬ“, ще ни занимава изключително високия интересъ на обществото, ако се той засѣга отъ кого и да било.

ВѢСТИТЕЛЬ за сега ще излиза само 2 пъти въ мѣсекта, на „10“ и „25“ числа, а ако на мѣри подкрепа въ добъръ приемъ отъ читащата публика, скоро ще може да излиза 3, па и 4 пъти въ мѣсекта. Прочее, отъ приемътъ му ще зависи дори да го направимъ и списание,

каквото отколѣ въ градътъ ни не е имало. Цѣната му намалихме съ цѣль да го направимъ достъпенъ за всѣни и върваме, че всѣки ще ни се притече на помощъ съ прѣдплатата си, въ която ще бѫде и първата ни подкрепа въ материално отношение.

Напълно съзнавайки важността и тежината на задачата, съ който се нагърбваме, ний прѣдвиждаме трѣнливи и стрѣменъ путь, по който ще се мѫчимъ да принесемъ мѫчнотийтѣ, особено при нараствалото число на журналистиката ни съ разнообразни и противорѣчиви на съврѣменнитѣ нужди морални рутини, но съ тѣвърда вѣра ще се държимъ о стимола на цѣнното ни минало, което въ прѣвратноститѣ на съврѣменността би искарало корабътъ на обществото ни къмъ желания брѣгъ, поне на златната срѣдина.

Това ни рѣшене още повече се уякчава съ вѣрата, че всички наши приятели-съмишленици, всички млади и интелигентни сили, а така сѫщо и всички любители на прогреса и напредъкъ на народа ни, въ всѣко отношение не ще ни оставятъ сами да се боримъ съ мѫчнотийтѣ, но ще ни се притекутъ на помощъ, както материално, така и морално.

КАЗАРМЕННОТО ЗЕМЛЕДѢЛЧЕСКО ОБУЧЕНИЕ.

Икономическата криза, която по настоещемъ тѣрпимъ, не се отнася само за България, а — и за цѣла Европа.

Въ много земедѣлчески клонове, америка е взела върхъ надъ Европа съ конкуренцията си.

Биле сѫ времена, когато Европа пълнише Американските пазари съ земедѣлчески продукти, обаче, днесъ Америка енергически се е завзела съ развитието си и е успѣла вече да постигне цвѣтуще състояние. Истина е, че не малко за това сѫ и помогнали благоприятните почвени условия на дѣственниятѣ ѹ полета, каквито сѫ и нашите, а и най-важното — че тѣзи полета (тѣхните) иматъ грижлива обработка.

Послѣдствията отъ една икономическа война сѫ въ голъмъ ущърбъ за земедѣлческия народъ — у насъ се констатира печалното явление на назадничавостта и въ това, че земедѣлците (не изключая и банатчане) да напушчатъ селата ни и да се прѣбиратъ на първите си огнища или въ градовете ни, далечъ отъ полето. — Не обичаме вече земята, чо ни е хранила и храни, не милостиво я напушчаме и падаме въ нищета, като се хранимъ съ иллюзията, че въ градътъ ще

сполучимъ въ повече да опънимъ труда си, но дѣка сж напитѣ фабрики, дѣка сж капиталистите ни, съ помощта на които ще гарантираме сполуката?! — Уви, тщетна, лжливата надежда и грозна перспектива!... При все това, малко сж, кающитѣ се и склонни да се върнатъ на ново и се заловятъ о зареждивѣлото орало. Увѣличаватъ се градоветѣ, умножава се и мизерията.

Въ земедѣлието България трѣба да тѣрси дѣйствителния, рационалния цѣръ за бѫднината и прѣуспѣването на народа си. Ако въ самото начало бѣхме обѣрнали сериозно грижитѣ си върху народния ни поминъкъ и не бихме така слѣпо подражавали въ лукса и криво разбраната политика, не щѣха дори и турпитетъ да ни посочватъ на горчивия фактъ, че отиваме тѣкмо по стажките на изгнаната имъ рутина, водяща къмъ общо разлагане.

Напитѣ срѣдни земедѣлчески училища и разните курсове по клоновете на земедѣлието; изпитателните и демонстративни статуи въ страната сж създадени и повикани да развиятъ въ душата на дѣтето или възрастните любовта къмъ полето. Въпроса за поблесното и бѣрзо раздаване на земедѣлието, е билъ всестранно разучванъ и разгледванъ на конгреса въ Франция прѣзъ 1900 година.

Белгия е първата, която е съзнала ползата отъ девизътъ „саблите да сж рѣждиви“, та създаде и за войника земедѣлието като любимо занятие, което го връща съ цѣнни познания въ огнището му. Да, утѣшителенъ и достоенъ за подражание примѣръ е, когато казармата, освѣнъ прямото си назначение, стане полезна разсадница за народния култъ.

Въ 1890 година Белгийския министър на земедѣлието, съ статистически, данни е констатиралъ факта, че селяните, които били повикани за отбиване военната тегоба, слѣдъ уволняването си, оставали на разни служби въ градоветѣ, вмѣсто да се връщатъ обратно въ селата си. Истина е, че до извѣстно време тамъ селяните е намиралъ работа въ градоветѣ, но не трѣба да се изпушта прѣдъ видъ и развитието на фабричната промишленост въ Белгия. При все това пролетариата пакъ нарасналъ тамъ, а полетата оставали занемарени. Ще се сравнимъ ли и ний съ Белгийците?!

Учениятъ министъръ, съ тази негова статистика, достойно доказалъ, че днешния редъ за отбиване военната тегоба е въ врѣда на народния поминъкъ, а най-много и на земедѣлието. Министра, подкрепенъ отъ правителството, наредилъ, щото всѣки войникъ, който се отдѣля за 2 или 3 години отъ работната си земя, да има възможностъ не само да я не забравя, но и да се научи на правилното и обработване, а това се е постигнало съ учрѣдяването на земедѣлчески курсове въ казармите. Това прѣдложение съ голѣмъ ентузиазъмъ се приело отъ просвѣтения Белгийски народъ. Кредитъ за това му се далъ спорѣдъ нуждата.

Въ кжко време се учрѣдили курсове въ 22 казарми. Вънъ отъ това, и самото воено началство не останало равнодушно кътъ идеята, а съ трѣскава дѣятельностъ станало мощната и отлична на народа под-

крѣпа и въ косвенната по назначението му работа.

Програмата на спомѣнатите курсове се състои въ изучаването на главните елементарни познания по земедѣлието и то — съ по два урока въ седмицата.

Учителя запознава слушателите съ обработването на земята, отхранването на добитка, добиването и прѣработването на мялкото въ сирене и масло; птицевъдството, бубарството и пчеларството; съ общото книговодство и ползата отъ здружаванията за осигоряване по градобитнина и смѣртъ на добитка. Въ празникъ учителя развежда курсияните на практика и показва на околните чифлици, и образцови домакинства, дѣто любезно се посрѣщатъ отъ симпатизиращите на дѣлото стопани.

Освѣнъ всичко това, че става въ казармата, дирекцията на земедѣлието въ Белгия е учрѣдила въ лагерите и голѣми изпитателни образцови полета за войниците, за да виждатъ и изучаватъ на практика: какъ се сѣе, никне и прѣбира житото.

За да се вдѣхне поболѣма заинтересованостъ къмъ земедѣлието, министъръ извѣстявалъ да се даватъ на отличившите се курсианци — войници награди, медали и земедѣлчески учебници.

По поводъ на горните бѣлѣжки, ето какво пише единъ ученъ француинъ.

Въ Белгия, благодарение на въведеното земедѣлческо образование въ казармите, числото на учените земедѣлци всѣ повече и повече нараства.

По поводъ откриването курсовете на това учение, Германия, Австрия и Русия не закъсняха да изпратятъ делегати си въ Брюкселъ.

Ний, француизитѣ, не трѣба да стоимъ съ крѣстосани рѣцѣ, а трѣба достойно да послѣдоваме примѣра на обезмодванието селата ни въ нѣкои департаменти, дѣто апатията къмъ полето е взела широкъ размѣръ. Въ най-кжко време, трѣба да вземемъ сериозни мѣрки за отстранение на злото. Защо да не опитаме у насъ това, че е дало отличенъ резултатъ за другите?.... Наводнението не е страшно и опасно. Слѣдъ като въведохме земедѣлческото учение въ нашите основни и класни училища, разумно е да му дадемъ място и въ казармата.

Въпроса е отъ голѣма важностъ и остава да се надяваме, че той ще се разрѣши въ благоприятна смисълъ. Когато въ просвѣтените страни като: Белгия, Франция, Германия и др., дѣто старъ и младъ иматъ широки познания по всички клонове на земедѣлието и, дѣто народо-населението е на полвина, или поб-малко земедѣлческо, се взематъ такива енергетически мѣрки за напрѣдъка на земедѣлието, то що остава за насъ, България, когато 75 % сме земедѣлци? Тѣжко и горко ни, ако врѣме не си отворимъ очите! —

Желателно е, щото народното прѣдставителство да погледне по сериозно и да се позанимае, още въ тази си извѣнредна сесия съ тоя, отъ голѣма важностъ и интересъ за народа ни въпросъ. Дано напитѣ прѣдставители-земедѣлци се по замислятъ за такива, и на тѣхъ подобни, полезни въпроси, за повдигането на нашето земедѣлие и се застѫпятъ сериозно за разработването имъ, отколкото да губятъ енергията си, въ домогвания да се при-

наятъ за политическа партия, когато тѣ ужъ се бориха и здружаваха за повдигането икономическото, а не и политическото положение на нашия земедѣлецъ. Видя щемъ какъ ще се погледне отдѣто трѣба на повдигнатия отъ насъ въпросъ и, въ единъ отъ слѣдующите си броеве ще се поврънемъ по обстоятелствено по него.

Положението на нашите занаяти.

Прѣди освобождението ни башитѣ, дѣдитѣ и прадѣдитѣ ни сж били почти всички занаятчии, търговци и земедѣлци, и чрѣзъ занятията си сж искарвали прѣхраната си и издѣржали голѣми и тѣжки сѣмейства. Слѣдъ освобождението на България занаятите почти рухнаха, а това се дѣлжи на много прими и косвени причини. Едната е, че цѣлия тогавашенъ строй взема единъ съвсемъ обратенъ путь на прогреса. Косвенната причина е, че нашата интелигенция, отъ мало до голѣмо, поглѣдна съ прѣзрѣние къмъ прѣдишния поминъкъ и се впусна въ чиновнически кариери. Въ това време занаятите и индустрията заспаха въ летаргически сънъ.

Нещо съмѣнѣние, че тази летаргия на поминъка ни повлия твѣрдѣ много за сегашната финансова криза.

Съ захвѣрянето на занаятите и индустрията и впускането ни въ чиновничество, цѣлата ни страна влѣзна въ аномално положение. Всичко що се градеше бѣ на гнили основи. За да дойдемъ до съзнание на тази лоша посока трѣбваше-ли да чакаме да се изминатъ 22 години, па да се огледаме днесъ и се видимъ още какъ? Цѣли цѣлинички затѣнали до шия въ безизходностъ на положението си. Виѣсто да ставаме разсадници на професионалното образование и да подгответимъ младежи специално по занаятите и бѫдѫщата ни индустрия, натвориха купъ гимназии, У-то-класни училища, петагогически и пр. пр. които искусственно създадоха пролетариата или само чиновнически кандидати. Слѣдствие на това сега на всѣка крачка срѣщаме сумата свѣршивши, било гимназии, било други (неспециални) училища, младежи, които ламтятъ за писарска и др. длѣжности, макаръ съ 20—30 лева мѣс. плата. И защо става това така? Защото е осѣтна лицата на другъ нѣкой поминъкъ.

Ако тази цвѣтуща младежъ би била подгответа да се възхища отъ **ралото и чука**, които хранятъ цѣли свѣтъ, тогава тази наша малка, но изобилна съ богатства България, би се прѣобрънала въ рай и този днешенъ пролетариатъ щѣше да бѫде **мощна и опорна** сила на гнилий западъ.

Врѣме е вече, щото всѣкой интелегентенъ човѣкъ, да се погрижа и възпитва дѣцата си въ професионално образование, защото грѣхъ ще е, ако самитѣ ний се мѫчимъ да създаваме искусственно пролетариата, на когото сѣтнините сж твѣрдѣ печални. Прѣстѫпно е за всѣко прѣдставителство, което гледа съ немарливостъ къмъ професионалното образование, защото единъ денъ (а това нещо е далечъ) ще видимъ, че отиваме така, че съ нашите си камъни главите ще ни биятъ, както казва старата българска поговорка. Днесъ за днесъ положението на занаятите ни е съвсемъ лошо, тѣ не виреятъ, непрогресиратъ — нито пъкъ нѣкое занятие ще може въ що-годѣ да добие съвршенството си. Всичко почти още стои въ първобитността, а съ това заедно гасне и нашата скромна индустрия. А до като тѣтъ отиваме много още европейски гнилежи ще намѣрватъ хубави пазарни цѣни у насъ, а златото ни ще пълни европейските каси. . . . .

По Лозарството.

Прѣдъ видъ на това, че врѣмето за прѣкане на лозята противъ болѣстта Переноноспора (мана или балсара) настѫпва, и всѣки лозаръ, желающъ да използува лозето си, ще трѣбва да го прѣска редовно бѣзъ да скѣній трудъ и разносчи по прѣкане лозето си съ борделево въ растворъ, за да го запази отъ тази упостошителна и опасна болѣсть на лозята. Нека бѫде увѣренъ всѣки, че положението му трудъ и направеніето разносчи ще се възнаградятъ десетократно. Прѣдъ видъ на горното и като нѣмаме за сега въможностъ да разгледаме въ този си брой по на пространно болѣстта, (което ще направимъ въ единъ отъ слѣдующите си броеве, то за сега се ограничаваме само съ съвѣтъ къмъ всички г. г. лозари да почнатъ първото прѣкане, защото влагата, която има отъ ежедневнитѣ дѣждове и тоцлото врѣме, сѫ най добритѣ разсадници на тая болѣсть. Прѣкането да се извѣрши по слѣдующата изпитана у насъ рецепта.

I Прѣкане	Прѣди цѣвтенето на лозята	Синъ камъкъ	Варъ	Вода
отъ 10 Май до 5 Юни.		1 1/2 кила	3 кила гасена	100 литри
Отъ 15-ти до 30 Юни	Отъ 2—2 1/2 кила		4 кила гасена	100
Отъ 20-ти Юли до 10 Августъ	Отъ 2 2/3—3 кила	4 1/2 до 6 кила гасена		100

На всѣки 100 литри разтворъ добре ще е, ако се взема бѣлъка на 3—4 яйца и, слѣдъ като се разбие добре въ отѣленъ сѫдъ, да се изсипе въ разтвора и се разбърка добре. Бѣлъка на яйцата се оставя, за да даде лепкавостъ на разтвора да се задържа и лешне по лозевитъ листа. Въ случай че тутакси слѣдъ прѣкането завали дѣждъ и измие разтвора отъ листата на лозята, то още слѣдъ прѣставането му, прѣкането трѣбва да се повтори па даже и потрети, защото който прѣнебрѣгне тѣзи случаи и да мисли, че щомъ е прѣскано и дѣждъ е удариълъ е нищо, нека знае, че лозето му при първи благоприятенъ случай за развитието на маната, ще бѫде нападнато и послѣ колкото и да го прѣска нищо нѣма да му помогне, защото прѣкането е прѣдпазително, но не и прѣрително срѣдство.

МѢСТНА ХРОНИКА

Много работи станаха до гдѣто не бѣ започнало да излиза вѣстника ни, та ако вземемъ да ги разгледваме по-обстоятелствено, освѣнъ че ще ни трѣбва много врѣме, но и тѣсните колони на вѣстника ни не ни позволяватъ това. Ще вземемъ само по прѣсните и по-важните отъ тѣхъ, само и само за да дадемъ мнѣнието си по тѣхъ, като публицисти.

— По конгреса на учителите. Въ първите два дена отъ Великденския празници бѣ свиканъ въ градътъ ни малъкъ учителски конгресъ. Засѣданията си той дѣржава въ салона на д.-во „Съгласие“. Очакваше се, че като взематъ участие почти всички другарки и другари отъ околията, ще се разгледатъ нѣкои сериозни въпроси и ще се размѣнятъ мисли и мнѣния по подобренето на учебното дѣло у насъ, ала въ сѫщностъ; споредъ настъ, не излѣзе нищо. Смѣсения хоръ изпѣ учителски маршъ и смѣсена китка отъ разни пѣсни до негдѣ сполучливо. Прѣдѣдателя на Окол. учителско д.-во, г. Велчевъ, като започна да дѣржи вѣстниката си рѣчъ, та май че стѣните се поклатиха . . . . . страхъ да те съземе, особито, като започна да разбива днешния изгнинъ общественъ режими, който споредъ него щѣль биль да рухне въ скоро врѣме, като гранитна скала и още много други многоглаголения, рекохми си, че това га че ли не е

конгресъ, а тѣзи приятели и приятелки подъ булото искатъ да развиватъ социалнитѣ си идеи и да по съперничатъ съ ораторски талантъ и съ по-благи думи да заблуждаватъ разните тонковци. До края на тонурдията имъ не счохме за умѣстно да си губимъ врѣмето и се разотидохме. Разправяте ни отъ сetenѣ, че се разисквали разни неумѣстни въпроси, които не отговаряли на цѣлта за свиканото събрание, па даже било се взело и резолюция, която че тохме въ в. „Н. С.“ и я оставихме за оцѣнка отъ разумното общество да си прави заключения отъ нея. Слѣдъ свѣршването на конгреса другарките и другарите ангажирали бирарията на г. К. Лазаровъ дѣто, слѣдъ като се нагуляли, разотишле се по живо и по здраво чакъ на съмване. Въ резюме ще имъ кажемъ, че искатъ да политикастватъ и развиваатъ идейте си, не трѣбва да стоятъ учители съ заплати, а да станатъ свободни граждани и политики колкото искатъ. Ами папото? . . . . .

— На 23 Априлъ, доста тѣржествено се отпразнува въ градътъ ни 25 годишния юбилей на Н. Блаженство Екзархъ Иосифъ I. Сутрѣната, при стѣчението на най-видните граждани и граждани се отслужи благородственна литургия въ катедралната църква „Св. Николай“. Свещеникъ Георги . . . . . дѣржа или, по-добре — срича една речь, написана (отъ кого? р.) отъ която, между многото си глаголения, той забрави, или не искаше да каже, и нѣщо за най-голѣмата заслуга, която направи Негово Блаженство прѣзъ 1894 год., съ сѣдѣйствието на тогавашния мин. президентъ покойния Ст. Стамболовъ. Слѣдъ отпускане на църква се направи тѣржествено шествие изъ нѣкой улици на градътъ до памѣтника, съ ликътъ на Екзархъ, носенъ отъ двѣ ученички. Прѣдъ памѣтника се отслужи благородственъ молебънъ г. П. Рачевъ (окр. учит. инспекторъ) дѣржа една кѣса, но доста внушителна по случаятъ речъ и сѫщо така прѣмълча факта за прѣзъ 1894 г., но като цаиковиствъ той иначе и не можаше да направи, ала поне почето не трѣбваше това да стори, защото го изискваше справедливостъ и заслужената почетъ къмъ ратниците на миналото ни.

Слѣдъ обѣдъ воената музика изпѣлни нѣколко хубави увертури и китки на баира, дѣто ученици и ученички играха народни хора.

Слѣдъ обѣдъ юнациѣ бѣха за патронния си празникъ въ хубавата мѣстностъ „Кайлъка“ и, слѣдъ малка закуска, подъ звуковете на градската музика, изпѣлниха нѣкой частични игри и народни хора. При игрането на хорото — доста неприятно впечатление правеха кривениета съ „чорбаджиската“, „сиромашката“ и др. на г. Казаковъ помощ. главатаря, подражаванъ и отъ нѣкой юнаци. Още по-лошо бѣха и впечатленията отъ разните оваций и издигане на рѫцѣ на нѣкои лица съ поощрителна цѣль, за да увеличатъ съ персоните имъ списъка на дружествените членове, разбира се, че за това бѣха подбутнати, но отъ кого, не знаемъ. Тичать, тичать па хопъ се докопатъ до нѣкой силенъ на денятъ, напр. вдигаха окр. управителъ, гр. кметъ, окр. учит. инспекторъ и още др., което споредъ настъ не е друго, освѣнъ прегъване отъ страна на водителите на юнаци, които даватъ лошъ навикъ на младите да ставатъ гъзви и вѣрли цѣнители на личното си достойнство. Защо гда не вдигнахте или да поканихте поне единъ сиромашъ и да го правите бѫдѫщъ юнакъ, а съ дѣржате само за власть — имеющите? . . . . .

Не по-малко лошо впечатление ни направиха прѣзъ сѫщия денъ и еврейските въ градътъ ни ученици, които слѣдъ молебена си отидаха да слѣдватъ занятията си. Повърхностно погледнато, това е нищо, но ако вземемъ прѣдъ видъ, че съ това тукашните евреи правятъ едно незачитание на националния ни суверенитетъ, даватъ ни да разберемъ, че тѣ дѣржатъ онова си повѣдение, което имаха и въ турско врѣме и което е въ хармония съ пословицата имъ: „дѣто е калъча тамъ сме за очи“. Желателно е, щото за напрѣдъ учителите отъ еврейското училище въ градътъ ни да бѫдатъ по-внимателни и тактични въ случаите на тѣржественни дни, особито такивато за цѣла България. —

— Плѣненци и тази година посрѣдниха 2-ти Май, свѣтът Борисъ и тезоименния денъ на Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника. Слѣнцето съ топлите си лѣчи бързаше да осуши влагата отъ ношния дѣждецъ и да стопли легкия и приятенъ въздухъ на майското утро. Духовенството въ катедралната църква тѣржествено възнасяше топлите си молитви къмъ Бога за здравието и укрепването на православния прѣстолонаслѣдникъ. Любителски пѣвчи хоръ старателно избраше китката на скромния се репертоаръ; ученички и ученици напѣлниха църквата, а войската съ началството си и музиката бѣ готова при памѣтника

за прѣдстоявши парадъ, когато търговцитѣ и чи новниците пѣлиха задушениетъ съ тютюневъ пушекъ кафенета, бистряха политиката и сѣмѣтата за получаване заплатата, защото въ цѣкката „и да идемъ какво ще правимъ? . . . . . При памѣтника стои многобройна публика отъ войници и ученици, па защо да идемъ и ний, какво ще правимъ тамъ . . . . . не стига ли, че стои тамъ ахамина, мюфтията и др. . . . . тѣмъ закона допушта да стоятъ съ цилиндри, чалми и фесове, ами нали ще ни се опалятъ челата отъ пърливите сънчеви лѣчи?! — Музиката свирѣ нѣщо тѣржествено и величаво, па защо-ло? ето знамето носи при аналоя. Войската дѣржи „на караулъ“, офицери козиряятъ, ами това дали се отнася и до настъ да почетемъ святинята на войнишка ни символъ, та поне рѣшѣтъ изъ джобовете си да извадимъ, ако намираме за неумѣстно да свалимъ шапка, ама кои сме ний?! — Бива-ли да отстѣпимъ на точка отъ идеята на благото ни свободомислие, та макаръ че то се крѣпи на слаби чивнѣ и гнили клечки. Ох! та бива-ли я? нали въ това се дѣржи изтѣнчеността ни като на по-вѣнь ходила интелигенция, която все идеално гледа на всичко, а нищо идеално нѣма.

— На 18-ти Априлъ т. г. тукашните социалисти подъ булото на работници, отпразнуваха празника на труда вмѣсто 1-ти Май. Празденството имъ се състоеше въ това, че нѣколко чиракета съ червено знаме, послѣдни отъ малки дѣца, направиха едно демонстративно шествие прѣзъ главната улица, пѣящи социалистически маршъ: „Напрѣдъ — напрѣдъ въ борба къмъ общата трапеза“. Да говоримъ повече за тѣхъ считаме за излишно, само ще кажемъ: „Вразуми ги, О'Господи, когато имъ дойде ума въ главѣ“, защото мѣжду тѣхъ възрастни хора не видѣхме.

— Нашите учени земедѣлци-политикани. До колкото си припомняме, въ II земедѣлъчески конгресъ, който стана въ София прѣзъ 1900 год. се повдигна въпроса отъ нѣкои участвующи въ него социалисти, които искаха подъ булото на земедѣлъческото движение да си работятъ въ партийните интереси. Тогава се повдигна въпроса да се провѣзгласи тази организация за политическа партия, даже въпроса се сложи на разгледване и се рѣши въ смысла да се обявятъ за политическа партия. Тогавашните, сѫщи и сегашни, рѣководители на конгреса и организацията, опонираха на това рѣшение и съ голѣма шарма успѣха да убѣдятъ большинството и се взе второ рѣшение, въ смысла, че борбата на земедѣлъческата организация ще се свѣжда само върху икономическото повдигане на нашия западна земедѣлъецъ, ала що виждаме сега? — Каква е тази не-послѣдователностъ и този обратъ въ понятията на прѣставителите-земедѣлци, да се домогватъ въ събранието да ги признаятъ и за политическа група?! Значи, че борбата не е била за друго, освѣнъ да успѣятъ нѣкой отъ тѣхъ да се избератъ за прѣставители, а други — да се настанятъ на по-добри служби и да си мѣлкнатъ. Невинния истински земедѣлъецъ нека пѣшка и се излага да го сѣчать по полетата на Дурань-колакъ и Трѣстенникъ. Иалишо е да се вищаме повече за сега по тоя въпросъ, защото подробностите ще ни наведатъ на по-дѣлбоки рани отъ съврѣменната ни характеристика, съ която и така схѣлни страници на Историята ни, само ще кажемъ: изжъ за хубавото и благородно дѣло, че попадна въ шарлатански рѣчу, а нѣма да мине дѣлго врѣме и ще рухне отъ основите си.

— На 5 т. м. имаше увеселителенъ трень отъ Плѣненъ до Дѣржавното депо за жребци „Климентина“. Сутрѣнта, при тръгването на трена станаха безрѣдици, които отъ една страна могатъ да се припишатъ на нерарабните, отъ друга — на разпоредителността на Началника на гарата. Нерараборията се състоеше въ това, защото първия влакъ бѣше опрѣделенъ за всички ученици и ученици, а слѣдъ връщането му, съ вториятъ трѣбваше да заминатъ гражданитѣ. Но нашъ „Бай Ганю“ разбирали отъ рѣдъ! Споредъ думите на началника, още отъ 4 часа сутрѣнта станала навалица отъ пѣтници, които навѣзли по вагоните и не излизали, макаръ че това и да биле канени отъ Началника нѣколко пѣти. Прѣставете си, читателю, че имаше много бай ганюви, които безъ жалостъ гледаха какъ крѣхките сили на дѣцата имъ се измѣчватъ да стоятъ на крака и да изглеждватъ родителите си че заминаватъ, а тѣ оставатъ, но пакъ „Бай Ганю“ си не развали угодата. Не малко въ случаите е виновно и общинското ни управление, което продавало билети безразборно и безъ сѣмѣтка. Желателно е поне за втори пѣтъ да бѫдемъ по-внимателни въ разпорежданията си, а гражданитѣ — по благородни и тактични въ такива случаи.

Тѣй или инакъ, дѣня бѣ хубавъ и го прѣкара

доста весело почти всички. Околните села и тъзка участие. Не можаше човекъ да се не порадва на хубавата и поетична гледка, особито на депото, което съледи и наредбата си, прави приятно впечатление на посетителя; хубавите жребци, волски бичета и бикове, просто въхихаваха човека, та и не вървящия Тома се увери, че земеделието е наука, която трябва да се слѣди, а не както се произнасят мнозина от земеделците ни, че „както се е хранил баща ми, тъй ще се храния и аз“.

Мнозина отъ публиката си размѣняваха впечатленията и говореха: че кой се надяваше на тази поляна единъ денъ да виреятъ и Балкански Иглистии дървета. Едно връме, споредъ казането на г. Хазмановъ (директора на депото), селяните отъ околните села, се провнасяли, че на това диво място и тръза не ставала, а нежели и дървета да растятъ, та напусти и парите се харчели.

Прѣвъ цѣля денъ г. Хазмановъ приемаше гости, които любезно развождаше изъ депото и алейъ обяснявайки всѣкому видните ивчи отъ разните клонове на земеделието, които се извършватъ въ депото. Всичко създадено и видено отъ Плевенските граждани на 5 т. м. въ държавното депо, най-много длъжи за началото си на г. Тодоръ С. Табаковъ, който пръвъ е повдигналъ идеята и дѣятелно е работилъ, като бивши членъ на окр. постоянна комисия; също му е памятно името и по откриването въ градътъ ни на Винарското Земедѣлческо училище и създаването на образцовия чифликъ „Климентина“, които слѣдът това станаха държавни. За толкова бързото напредване на депото въ всѣко отношение, не малко се длъжи и на дѣятелността, енергията и вѣщината на г. Хазмановъ, който съ трудътъ и постоянството си можа да ни създаде отъ бившата поляна да гледаме днесъ една разкошна градина. Заслужената ни почетъ и благодарности къмъ тѣзи истински земедѣлци. Върваме, че Плевенските граждани се завърнаха съ добри впечатления и ще поискатъ и другъ пътъ да се разходятъ въ тази прѣкрасна мястност.

Много хубаво впечатление ни направи и това, дѣто под-интелигентните наши съграждани турци взеха съмѣнно участие въ тая расходка. Много ни радва и това, дѣто по тоя начинъ се сближаватъ гражданините отъ всичките народности и живятъ единъ братски животъ. Желателно е, щото такива разходки, като полезни за здравието и за възможаването на гражданините, да ставатъ по-често.

— На 3-и Май, достоуважаемия г-нъ Д-ръ Е. Бжезински ни каза обичното „Сбогомъ“ и часть по 4·40 замина съ Сомовидския влакъ за г. Краковъ (Галиция). Г-нъ Бжезински изпрати свойто „Сбогомъ“ на 200 душъ граждани, приятели и клиенти. На гарата излязоха около 20 фаетона съ съмѣства да изпратятъ виновника на оздравянето си и неоцѣни-

мия съвѣтникъ за домашната ни хигиена. Дано въ очите на колегите му нашите думи се не взематъ въ зло, ако си изповѣдаме предъ общественото мнѣние една истина по личните качества на уважаемия докторъ Е. Бжезински, който замина отъ Плевенъ безъ дума за лоши спомѣни, но не и безъ завистници, защото нашите граждани въ лицето му виждаха всѣцѣло предаденъ на дѣлото си Лѣкаръ, който не търсеше болѣстта въ думите на болника, не се водеше отъ користна цѣль, а по домашната обстановка и личното си познанство съ живота на болника опредѣляше диагнозата. Винаги веселата му усмивка, безъ сънка на гордостъ и съѣтка за личното му спокойствие, въ Плевена му дадоха мястото на „баша-лѣкаръ“. Рецептата за него бѣше рѣдкостна работа, а съвѣта и благата утѣха за болника бѣха по рационалния цѣръ. Трогателна, умила бѣ картина на сбогуването му: не можаше човекъ отъ сърдце да се не покърти, гледайки на невинните му 4-5 годишни дѣвици-клиенти, които поднасяха нему и на г-ца сестра му китки отъ хубави живи цвѣти! . . . . . Целувайки ръцѣтъ имъ. Трогнати бѣха и възрастните, между които се чуваха думите: „Да, отива си, напушта ни този, заслугитъ на когото не можахме да оцѣнимъ и да го задържимъ“ . . . . .

— Сказка. Въ Недѣля на 12 т. м. слѣдъ отпускъ на цѣрква, въ салона на дружество „Съгласие“, секретаря на I-то Взаимно-Благодѣтелно дружество „Подкрѣпа“ въ гр. София г. Г. И. Фичевъ, ще държи сказка по цѣлата и благодѣтелността на това дружество. Желателно е щото нашите граждани и граждани да присъствуватъ и изслушатъ г. Фичевъ, който върваме нагледно ще имъ обясни високите и благодѣтелни цѣли, които се стреми да постигне това, I-во дружество въ България.

РАЗНИ

Андрей на съверния полюсъ.

Единъ американски шпорть вѣстникъ дава слѣдующата сензационна новина.

Безстрашния смѣръ пътешественикъ, Андрей, достигналъ на съверния полюсъ. Въ една намѣренна негова бомба се съдържалъ вкратѣ свѣденията за трудното му изпълнение на съверния полюсъ. За постигане на цѣлта Андрей съ голъма полза приспособилъ въ работа кучетата, що вземалъ съ себе си. Очакватъ се по-точни съобщения по тая новина.

Интересно за побѣлѣлътъ ергени.

Единъ ивѣски аптекарски вѣстникъ дава една твърдъ здравословна рецепта за боядисване на бѣ-

литъ косми. Отъ практическото приложение на тази рецепта, направено отъ много стари дами и кавалери въ ивѣско, съ получени доста хубави резултати и вѣстника „Pharm. Ztg“ я прѣпоръчва за твърдъ практическа. Рецептата е доста просто съставена, а именно, както слѣдва:

4 гр. Пирогалолова киселина, 0·3 гр. лимонена киселина, 10 грама Боровъ глицеринъ и 90 части дестилирана вода се размѣсватъ и съ тая течност вечеръ и сутринъ по единъ пътъ да се намазва бѣлите косми до тогава, до като горния растворъ даде своя практически резултатъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СДДЕБ. ПРИСТАВИ

№ 4792

Извѣстявамъ, че отъ 21 Май до 21 Юни т. год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ г. Плевенъ.

1) Ежда (конторъ) въ с. Върбица, построена въ земята ст. дѣвъ отдѣлени, покрита съ слама, съ дворъ около 2 дек. 1 аръ, въ двора хамбарче за мамули, оцѣнена за 80 лева.

Горния имотъ принадлежи на Стоянъ Петковъ отъ с. Върбица, не е заложенъ, продава се по взисканието на Проданъ Ангеловъ отъ с. Върбица за 112 л. 50 ст., лихвите и разносите по изпълнителния листъ № 6862 на Плевенъ, окол. мир. сѫдия гр. Плевенъ, 26/IV 1902 год.

Дѣло № 176/900 год.

1—1—1 Сдебенъ Приставъ: П. Георгиевъ.

№ 6418

Извѣстявамъ, че на 20 Май т. г. до 5 часа слѣдъ пладне ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ г. Плевенъ, а именно:

Една къща въ VIII кварталъ подъ № 3269 на единъ етажъ, съ мазък отдолу, съ дѣвъ стани и дворъ около 150 кв. метра оцѣнена за 700 лева.

Горния имотъ принадлежи на Христо И. Романски отъ гр. Плевенъ, има и други запрѣщания продава се по взисканието на Плевенъ дружество „Сила“ отъ Плевенъ за 700 лева, лихвите и разносите по изпълнителния листъ № 2154 на II Плевенски Мировий Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначал. цѣна. Разглеждането книжата и наддаванието може да става всѣки присъственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плевенъ, 8/V 1902 год.

1—2—1 I Сдебенъ Приставъ: Ив. Бутиловъ

Търговско Бюро на Цв. Каравановъ — Плевенъ.

улица Александровска № 458.

Търговското Бюро на Цв. Каравановъ, извѣстява на Г. г. интересуващи се, че се занимава съ: коми-ссиона-експедиция-инкассо-вносъ и износъ на инострани и мястни произведения и представителство въ гр. Плевенъ и окръга му, на разни инострани и мястни търговски къщи и дружества.

За сега то прѣставлява:

I-то Взаимно-Благодѣтелно дружество „Подкрѣпа“ въ гр. София.

„Юнионъ“ Осигорително Д-во, противъ пожаръ и за животъ въ гр. Парижъ (Франция).

Намиратъ се винаги за продаване:

Машинки за прѣскане лозята противъ болѣстта пероноспора (мана, балсара) отъ система „Напрѣдъкъ“.

Синъ камъкъ (серъсто-мѣдна соль) специално за приготвяване борделезовъ растворъ за прѣскане на лозята.

Азбестови подложки отъ Д-ръ Хегешовъ противъ потението на краката и — мазоли.

Книгата Американските лози и възобновлението на лозята, отъ В. Т. Мариновъ и раз. други книжки за прочеть.

Разни съмѣна: градински и за саксий цвѣти, руска едра леща и др.

Ножчета и жаблони за апладисване на Американски лози и малки машинки за ронение на кукурузъ (мамули).

Кремъ и Пудра Malacine.

При това се извѣстява, че бюрото приема доставяванието на оцѣтъ отъ фабриката на г. Д-ръ Червенъ-Ивановъ въ гр. София и конякъ отъ Гръцката фабрика „Кампа“ съ износна комисиона, а така също и разни други стоки.

Намиратъ се за продаване резервни части на машинки за прѣскане, също се приематъ и за поправяне.

Има на разположение машинки за прѣскане, които ще дава подъ наемъ съ умѣрена цѣна.

Бюрото извѣстява, че винаги е въ готовност да дава всички разяснения и опѣтвания на Г. г. клиентите си.